

KWINTA (3) *sb f*

kw- (2), qu- (1).

sg *A* kwintę (2). \diamond *I* kwintą (1).

Sł stp brak, Sł stp nazw os notuje, Cn w innym znaczeniu, Linde XVII – XVIII w.

1. *Różnica wysokości między dwoma dźwiękami, w której wyższy dźwięk jest w stosunku do niższego piątym stopniem w podstawowym szeregu dźwięków; diapente Mącz (2) : Diapente, διάπεντε, co nie przez kwintę wełpołek zgadza Mącz 84d.*

Zwrot: »kwintą śpiewać« (1): Głos chrapotliwy á wyfoki iakoby kwintą śpiewał znawionuie [!] człowieka chciwego GlabGad O3v.

2. *Zestawienie w funkcji nazwy specjalnej: »kwinta essencyja« = silny ekstrakt zawierający główne składniki wyciągnięte z jakiegoś ciała (1) : Biedne Veratrum [= ciemierzycyca, roślina lecznicza]/ którego kilku tysięcy wiek lámego vżywał: Náfz [wiek]/ moczy/ wytłacza/ deftilluie/ w quintę essencyą/ w Extráctie/ [...] w páłtiłły obráca Oczko 2.*

JB